

ДРУГАРСТВО

Другарство је лепо,
другарство је слатко,
другарство је кад се играју
Слађа, Петар и Марко.

Другарство је кад те
друг поштује и у твоју
причу поверује.

Другарство је кад Ана
позајми Марку оловку.
Другарство је кад Марко
са Аном подели ужину.

Другарства могу бити
дугачка и кратка.
Друг из раног детињства
је неиспричана бајка.

Ена Јовановић V₂

МОЈА ШКОЛА

“Бранко Ћопић”
име је наше школе,
њено двориште и
клупе
још од првог дана
деца воле.

Школа је наша лепа,
велика, светла и
чиста,
у оку сваког ђака
знање и срећа блиста.

Као кошница пуна
вредних пчелица,
несташних дечака
и лепих девојчица.

Маринела Бељуљи, V₂

КАП КРВИ

Да крв живот значи,
то бар знамо сви,
а “Црвени крст” се стара
да будемо здрави ми.

Кап крви је важна,
некад живот значи,
и зато, кад вадиш крв,
буди храбар, па не
плачи.

Та једна кап крви
можда ће неко дете да
спасе,
његову младост, игру
и жељу да порасте.

Гајић Дарко, V₁
ОШ “Бранко Ћопић”

МОЈ ТАТА

Да одете на другу планету
не можете наћи оца каквог ја имам,
он је најбољи на свету.

Питајте прашнике у цвету
који је отац најбољи,
који највише топлине пружа свом детету.

Одговор исти рећи ће вам сваки цвет:
“Оца каквог наћи нећете нигде,
можете обићи цео свет.”

Питајте птице у лету,
које се сваке јесени селе,
да ли су бољег оца од мога оца среле.

Лакићевић Милена V₅

ОД ВЕЧЕРАС

Вечерас,
док се прве звезде
појављују на небу и
исписују
твоје име

док сама луњам
улицама Београда –
тишине неме
занесено се губим у
лабиринту бездана

и мислим на тебе,
мене, на све прошло
и оно што
нас сутра чека.

Остављена од свих,
неразумљива
свакоме “Сувише
размажено дериште”
вечерас први пут сам
оставила своје лутке
и мислим на тебе и
твоја два ока плава
као реке.

Не, ја вечерас не
жврљам по свесци
нити играм “Мете”
ја урезајем твоје име
на дршци
јер вечерас више
нисам дете.

И нико ми неће више
рећи “Не може”
ни грубим речима
сузу исцедити из ока
нити ће оне још
некад бити пуне сете
не, јер ја од вечерас
више нисам дете!

Гаковић Душица,
VI₁
ОШ “Бранко Ћопић”

ЗА СВЕ МАЈКЕ СВЕТА

Уберимо цвеће
на данашњи дан,
да буде пун среће,
радостан.

За све мајке света,
што о деци брину,
напишимо песму
фину.

Нека овај дан
буде симбол среће,
зато децо пожуримо,
наберимо цвеће.

За све мајке света,
ово је њихов дан,
учинимо децо
да буде радостан.

Нека свим мајкама
сија осмех на лицу,
ако не можемо
купити поклон,
донесимо им бар
једну
петицу.

Лакићевић Милена
V₅
ОШ “Бранко Ћопић”
Београд
08.03.1994 године

ВОЛИМ

Волим да у тами седим
са њим
док је љубав од туге
јача,
волим да се поносим
тим,
што срце ми бије
ритмом плача.

Волим да скупа бројимо
сате,
да људе познамо по
чудном ходу,
волим да те сати мени
врате,
ал не волим кад с' тобом
бестрага оду.

Волим кад ћутећи
стојиш ту
гледајући чаробне
дугине боје,
сваки тренутак ми као у
сну,
јер моје је срце још увек
твоје.

Волим да гледам
процвала жита,
и да стварам идилични
рај,
не волим када се срце
пита
да ли ће икад доћи крај.

Волим кад у мени чучи
нека тајна,
и кад је теби с'
озбиљношћу кажем,
волим што је наша
љубав сјајна
и што твојим срцем
располажем.

Јелена Јевтић

ПРЕД БУРУ

У луку улази брод
док се таласи за ветром
крећу
и плаве као небески
свод:
Птице на обалу слећу...

Сунце се полако склања
од непријатних лица
пуних очајања:
Све је мање птица...

На небу се појавила и
прва звезда,
месец се тек спрема,
море је
узбуркано.
Птица више нема...

Даница Перовић VII₃
(1998)

СВЕТИ САВА

Из његових очију
пламтила је благост и
доброта.
Тај поглед опуштао је
сваког кога је срео.
Из његове душе зрачила
је топлота,
довољно снажна и када
је претворена у пепео.

Био је паметан, мудар,
волео је књигу,
волео је и Бога и побегао
у Свету гору,
оставио народу, оцу,
мајци бригу,
због одласка у манастир
близу бескрајном мору.

Гладовао је и мучио
своје тело,
трпео и поднео
искушења многа,
а кући га је чекао престо
и краљевско одело,
узалуд, он је желео бити
ближе Бога.

За њега је нови живот
био бајка,
молитве су дале њему
праву срећу.
Србија је њему била као
мајка,
за њу је држао вечно
упаљену свећу.

Свечеве молитве давале
су плода,
јер нигде у свету није
било тада
богатије земље ни бољег
народа,
тако би и остало да
Турчин не завлада.

Турци су знали – дићи
ће се раја,
Свети Сава из гроба тим
их путем води.

Плашећи се њега,
плашећи се краја,
спалише му мошти, ал'
не и сан о слободи.

Из пепела тога
разнесеног свуда
рађала се снага к'о
птићима крила,
птићи су порасли и онда
гле чуда:
Србија је опет тамо где
је била!

Лакићевић Милена V₅
ОШ "Бранко Ћопић"
Београд